

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania I. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanej V. Spółki z o.o. w K.
o zapłatę składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 sierpnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża I. P. kosztami zastępstwa procesowego organu
rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 kwietnia 2015 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację I. P. (odwołujący się) od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 23 stycznia 2014 r., XI U (...) oddalającego odwołanie odwołującego się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (organ rentowy) z 30 grudnia 2010 r., przenoszącej, na podstawie art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w zw. z art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) na odwołującego się, jako prezesa Spółki V. sp. z o.o., odpowiedzialność za zobowiązania tej

spółki powstałe wskutek nieopłacenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za wymienione w decyzji okresy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł odwołujący się, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance nieważności postępowania, której odwołujący się dopatruje się w uniemożliwieniu mu przeprowadzenia wszystkich dowodów, które zmierzały do wykazania okoliczności ekskulpujących odwołującego się, przez co odwołujący się nie miał szans na realizację prawa do obrony. Odwołujący się powołał się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, która w jego ocenie wynika z uchybień procesowych, jakich dopuścił się Sąd pierwszej instancji, które to uchybienia zostały wadliwie sanowane przez Sąd Apelacyjny.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołującego się organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Odwołujący się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniósł przede wszystkim nieważność postępowania. Stosownie do art. 379 pkt 5 k.p.c., nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Nieważność postępowania występuje wtedy, gdy strona postępowania, wbrew swej woli, zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz czy mimo zaistnienia tych dwóch przesłanek, strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu wszystkich tych warunków można mówić o pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw rodzącym

nieważność postępowania według art. 379 pkt 5 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 19 lipca 2012 r., II UK 336/11, LEX nr 1219508).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy stwierdza, że nie doszło do nieważności postępowania z uwagi na pozbawienie odwołującego się możliwości obrony i wykazania przesłanek ekskulpacyjnych, gdyż odwołujący się był w toku postępowania reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, a przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony odwołujący się sam uniemożliwił, ponieważ mimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy, twierdząc, że przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony w tym momencie jest bezcelowe. Odwołujący się *de facto* zatem sam pozbawił się możliwości przedstawienia przesłanek ekskulpacyjnych, co jednak nie może stanowić podstawy do stwierdzenia, iż doszło do nieważności postępowania.

Odnosząc się dalej do podniesionej przez odwołującego się oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy kasacyjne wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej, wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX nr 864056; z 25 września 2007 r., I PK 136/07, LEX nr 885052). Obowiązkiem skarżącego jest zatem przedstawienie wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego. Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika jej oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu, odwołujący się bowiem podnosi jedynie iż Sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, które zostały wadliwie sanowane przez Sąd drugiej instancji.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Na podstawie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę lakoniczną treść odpowiedzi organu rentowego na skargę kasacyjną powoda, Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym.